

ΑΘΗΝΑΙΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Ἡ συνδρομὴ διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐτησίως καὶ προπληρωτῆ δρχ. 12 ἑκάμηνος δρχ. 6. — Διὰ τὴν Ἑξωτερικὴν ἐτησίως πρᾶγμα χρυσῶ 15 ἑκάμηνος 8.

Γραφεῖον ἐν ὁδῷ Φιλελλήνων 24 — Τιμὴ ἐκάστου φύλλου λ. 20

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΨΥΓΓΑΕΣΗΣ ἘΚΔΟΤΗΣ

ΕΤΟΣ Γ΄.

Ἐρ' Ἀθήραις τῇ 1 Ἰουλίου 1890

ΑΡΙΘ. 4

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΕΙΜΕΝΟΝ. Χρονικά ὑπὸ Μ. Μετσακῆ. — Ἡ ἐπὶ τῆ ἀλώσεως τῆς Βασιλίδης Ἰθική ἑορτὴ ἐν Γαλλίᾳ, ὑπὸ Ν. Καζάκη. — Το μαγευμένον δακτυλίδιον, ὑπὸ Catulle Mendès. — Το μνημεῖον τοῦ Πιστολότου, ὑπὸ Μ. Βρατσάνου. — Τουρνεύειν. Ὁ πρῶτος ἔρος, μυθιστορία. Μιτάφρ. Π. Ι. Φέρμου. — Εἰκόνες. Ὁ ταγματάρχης Πανίτσας — Θέρος. — Ρουγὲ Δελίλ. — Ἐπιστημονικά. — Συμβουλία. — Ἐστράτευμα. — Στιγματὶ τέρφως. — Γράμματα.

ΕΙΚΟΝΕΣ. Ὁ ταγματάρχης Πανίτσας. — Ρουγὲ Δελίλ. Μνημεῖον Πιστολότου. — Θέρος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁδοῦ τὸ γῆρας, οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον, ἔλεγον οἱ πολὺπείροι ἀρχαῖοι. «Φοβοῦ τὸ γέρας, οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον», θὰ ἠδυνάμεθα ἐν τοῦτοις μὲ τὸ ἴδιον δικαίωμα, ἂν καὶ ὀλιγώτερον πολὺπείροι, νὰ εἴπωμεν καὶ ἡμεῖς. Καὶ πρὸς δικαιολόγησιν τοῦ μετασχηματισμοῦ τῆς παροιμίας, — ὅστις ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ προκαλέσῃ νέα στυλιτικά, ὅπως ἄλλοτε ὁ μετασχηματισμὸς μιᾶς βουλῆς, — περιττὸν βεβαίως ἐντελῶς θὰ ἦτο ν' ἀπαριθμηθῶσιν οἱ σύντροφοι καὶ οἱ ὁπαδοὶ αὐτοῦ, διότι θὰ σὰς ἐσύριξεν ἀναμφιβόλως ἡδὴ τὴν παρουσίαν του τῶν κωνάπων τὸ ἀνιλεῖς γένος καὶ θὰ σὰς τὴν ἀνήγγειλεν ἐν εὐγλωττῷ σιωπηλότητι καὶ εὐγλωττοτέροις δῆγμασιν ἢ ὑπουργὸς καὶ δολοφονικῆ φυλῆ τῶν κορῶν, καὶ τοῦ καύσανος ἢ ἀγρία ἐπιδρομῆ, καὶ τῆς λειψυδρίας ἢ ἀπαισία ἐμφάνισις, καὶ τῶν ὑπαιθρίων θεαμάτων ἢ φρικτῆ πλνμύρα. «Ἐν ὅμως τῶν μᾶλλον ἀπαραιτήτων παρακολουθημάτων καὶ συμπληρωμάτων τοῦ θέρου ἐν Ἑλλάδι ἔλειπε μέχρι τοῦδε ἐφέτος, καὶ εἶνε οἱ ἐμπροσθοὶ τῶν δασῶν. Διὰ νὰ μὴ μείνωμεν ὅμως καὶ ἀπὸ αὐτὸ παρανοημένοι, ἰδοὺ ὅτι αἱ ἐφημερίδες ἤρχισαν ν' ἀναγγέλλουν τὴν ἐναρξιν καὶ τούτων. Ἐντοσοῦτω, ἢ εἰδῆσις ὁμολογῶ ὅτι μὲ ἐνέβαλεν ὀλίγον καὶ εἰς ἀπορίαν, διότι δὲν ἐπίστευα καὶ εἰς ἀπορίαν, διότι δὲν ἐπίστευα τῶς ὅτι ὑπελείποντο πλέον ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἑλληνικῆς γῆς τοιαῦτα, ἀ-

καυστὰ ἀκόμη. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἠπατώμην, διότι, ταυτοχρόνως μὲ τὴν περὶ τῆς ἐναρξeos τῶν ἐμπροσθῶν εἰδῆσις, ἢ κυβερνήσις, ὡς διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὰς αὐστηροτάτας ἐγκυκλίους, ἃς κατὰ τὰ ἄλλα ἔτη ἐπέβαλλεν εἰς τοὺς δραστὰς τῶν κακουργημάτων αὐτῶν, διέταξε καθὰ λέγουσιν αἱ αὐτὰς ἐφημερίδες τὴν ἐπιμελῆ καταμέτρησιν τῶν ὑπαρχόντων δα-

κος, ἀμφιβολίαι δὲ ὑπάρχουσιν ἂν τὸ ἀδιάκριτον παράδειγμά του ἀποτροπιάζεται νὰ μιμῆται καὶ ἡ αἰδήμων φωτιά.

✱

Ἐξάπαντος, ὁ χρόνος δὲν εἶνε καλὸς διὰ τὰς πενθεράς. Μετὰ τὸν ἐν Πειραιεὶ φόνον τῆς πενθεράς του ὑπὸ τοῦ ἐργάτου Τσέπν, εἴχομεν τὸν ἐν Κυθήροις στραγγα-

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ ΠΑΝΙΤΣΑΣ

σῶν, ὅπως εὐκολώτερον προφυλάξῃ αὐτὰ εἰς τὸ μέλλον ἀπὸ τῶν πυρκαϊῶν, ἀποστείλασα καιειδικούς ὑπαλλήλους ἐπὶ τούτω. Τὸ μέτρον ὁμολογουμένως εἶνε ἀριστον, δὲν ἀμφιβάλλω δὲ διόλου περὶ τῆς χρησιμότητος αὐτοῦ. Τὸ δυστύχημα εἶνε μόνον ὅτι κατὰ κακὴν μοῖραν ἀπὸ τὰ μετρονέμενα ἔχει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν αἰσχρὰν συνθήειαν νὰ τρώγῃ ὁ λυ-

λισμὸν ἄλλης πενθεράς ὑπὸ τῆς νύμφης τῆς. Καὶ μετὰ τοῦτον νέος πάλιν φόνος πενθεράς ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ τῆς ἀγγέλλεται ἐκ Σουρίας, δῆμου τῶν Καλαμῶν, ὅστις ἀγνωστον μὲν ἂν παράγῃ σύμφωνα μὲ τὸ ὄνομά του θούρια ἄσματα, φονεῖς ὅμως ἀγρίους γνωστότατον. Τὰ σημεῖα ταῦτα εἶνε πρωτοφανῆ, καθὼς ἐγὼ τοῦλάχιστον γνωρίζω, ἐν Ἑλλάδι, ὅπου ἢ πενθερὰ θεωρεῖται ὑπὸ μορφήν ἀνικίτου, ἀτιθάσσου καὶ ἀδυσωπῆτου τέρατος, δυναμένου, χωρὶς νὰ τῆς καθῆσθαι εἰς τὸ στομάχι ἢ νὰ πάθῃ ἄλλο τι τὸ παραμικρὸν, νὰ ροφήσῃ τὸ αἷμα ὀλοκλήρων μυριάδων γαμβρῶν καὶ νυμφῶν, ἀδιάφορον ἂν νηρηίδων ἢ ἀμαδρανδῶν. Φαίνεται ὅμως ὅτι ὅλα πρέπει νὰ τὰ περιμένῃ τις εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, καὶ ἂν τὰ πράγματα ἐξακολουθήσουσιν ὅπως ἤρχισαν, ἢ ἐποχὴ ἦν διατρέχει τὸ ἔθνος ἡμῶν καὶ δι' ἦν ἐζήτητο μέχρι τοῦδε ὁ κατάλληλος χαρακτηρισμὸς, ἀνακρησσομένης ὑπ' ἄλλων μὲν μεταβατικῆς, ὑπ' ἄλλων ἐποχῆς ζυμώσεως, ὑπ' ἄλλων προπαρασκευαστικῆς τοῦ μέλλοντος κλπ., θ' ἀναγραφῆ εἰς τὰς δέλτους τῆς αἰωνιότητος ἀπλοῦστάτα ὡς ἢ Ἐποχὴ τῆς *Revanche* τῶν Γαμβρῶν καὶ τῶν Νυμφῶν, (συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Ἄντρου). Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, καθὼς ἔλεγε καὶ ὁ μακαρίτης ὁ σχολάρχης μου, τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀξίον βαθείας μελέτης διὰ τὸν φιλόσοφον παρατηρητὴν, δὲν ὑπολείπεται δὲ ἢ νὰ ἀκούσωμεν κανὲν πρῶτ

ὅτι καὶ κανὲν νεογενὲς πρόβατον κατεσπάραξεν αἰφνης ἐν Ἀνδραβίδα, ἐπιπεσὸν ἀγρίως ἐξ ἀπροόπτου κατ' αὐτῶν, ἀγέλην ἀθῶων λύκων ἢ ὅτι ἐν Σοφικῷ ἐπὶ παραδείγματι δεισουργήθρα ἐθεάθη ἀπάγουσα εἰς τὰ ὕψη καρφωμένον ἐκ τοῦ ράμφους τῆς αἱματοφύρτου ἱέρακα.

✱

Οὐχ ἥττον ἀπίστευτον ὅμως καταντῆ τὸ ἐξ ἄλλης ἐπαρχιακῆς πόλεως ταυτοχρόνως ἀγγελθέν, ὅτι παῖς δεκαπενταετῆς νύτοκτόνῃσθε διὰ ρεβόλβερ, ἐρωτηθεὶς δὲ κατὰ τὰς ὀλίγας στιγμάς, καθ' ἃς ἐπέζησε, διατί προέβη εἰς τὴν τραγικὴν πράξιν, ἀπάντησεν ὅτι ἐδαρύνθη τὴν ζοὴν. Παῖς μόλις ἀπογαλακτισθεὶς, αὐτοκτονῶν διότι ἐδαρύνθη τὴν ζοὴν, εἶνε τι ὅπερ δὲν εἶχον φαντασθῆ οὐδ' ἐπινοῆσθαι ὁμολογουμένως ὅλοι οἱ μέχρι σήμερον διαρρευσάντες αἰῶνες. Ὡς Λεοπάρδη, κάλυψον τὸ μέτωπον ἐξ αἰσχύνης καὶ καταγωνιάσου ἐξ ὀνειδούς. Ὡς Ἀρθούρε! Ἀναμφιδόλως ποτὲ δὲν θά ἐπιστεύατε ὅτι ὁ πεσομιμῶς θά ἀνήγεται εἰς τοιοῦτον ὕψος, οὐδ' ὅτι θά ἐγίνετο τόσον γρήγορα ἡ θρησκεία καὶ ἡ φιλοσοφία τοῦ μέλλοντος, καὶ μάλιστα ἐν Ἑλλάδι. Ἐν τῇ Ἑλλάδι, τῇ γελώσῃ Ἑλλάδι, τῇ ποιητικῇ Ἑλλάδι, τῇ θαυμασίᾳ Ἑλλάδι, εἰς τὴν ὁποίαν ἄλλοτε καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ ἦσαν παιδιὰ, «δὲν ὑπάρχοντων πλῆθον παιδιὰ», ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ Γκαθαρνί. Καὶ διὰ τὰ μὴ καθυστερήσουν καὶ οἱ ἀντίποδες, ἰδοὺ ὅτι ἀναγινώσκω εἰς τὰ πρωτοτυπώτατα «Νέα καὶ περίεργα» τῆς Ἀκροπόλεως ὅτι καὶ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ δύο παῖδες συνομήλικοι ἐφονεύθησαν, δηλαδὴ ἀλληλεσκοτώθησαν, μονομαχήσαντες καθ' ὅλους τοὺς τύπους, διότι ἐπιάσθησαν ἐνῶ ἐκολυμβούσαν μαζί. Καὶ νὰ ὅς ἐξομολογηθῶ τὴν ἀμαρτίαν μου, μεταξὺ ἀμερικανοπαίδων μονομαχοῦντων διότι ἐπιάσθησαν εἰς τὸ κολύμπι, καὶ ἑλληνόπαιδος αὐτοκτονοῦντος, ὡς νὰ ἦτον μαθητὴς τοῦ πεισθηάτου Ἠγυσία, διότι ἐδαρέθηκε τὴν ζοὴν, προτιμῶ τοὺς ἀμερικανούς!...

✱

Μία σκέψις κάθε τόσον :

«Πάντοτε ἐσκέφθην ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς πορτογαλλικῆς πόλεως Ὀμπόρτου ἐξ ἀνάγκης πρέπει νὰ εἶνε ὅλοι... ὁ π π ο ρ τ ο υ ν ι σ τ α ῖ .»

Καιροσκόπος

Η ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΛΩΣΕΙ ΤΗΣ ΒΑΣΤΙΛΛΗΣ ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ

Ἡ δεκάτη τετάρτη Ἰουλίου, ἡμέρα τῆς ἄλωσης τῆς Βαστίλλης ἐν ἔτει 1789, ἠρώσθη ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἐν Γαλλίᾳ ὡς ἡ ἐθνικὴ αὐτῆς ἐορτὴ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς Ἐπαναστάσεως. Δὲν ἐγένετο τοῦτο ἀνευ συζητήσεων καὶ διαφωνιών. Ἡ γαλλικὴ ἐπανάστασις δύναται νὰ ἐπιδείξῃ εὐγενεστέρως κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν ἠλώθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῶν Παρισίων ἡ Βαστίλλη. Τίς ἀγνοεῖ, ἐπὶ παραδείγματι, τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην τετάρτην Αὐγούστου τοῦ αὐτοῦ

ἔτους, καθ' ἣν ἐκηρύχθησαν ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ τὰ δίκαια τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολίτου, πανδημῶς δὲ καταργήθησαν τὰ παλαιὰ τιμαριωτικά προνόμια; Ἄλλ' ἢ ἄλωσις τῆς Βαστίλλης ἐκρίθη ὑπὸ τῶν πλείστων ἱστορικών ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν ἔργον τοῦ λαοῦ, ἐπομένως ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἐγένετο αὕτη, ἐθεωρήθη ἔχουσα περισσώτερα πάσης ἄλλης δικαιώματα νὰ καθιερωθῆ ὡς δημοτικὴ ἐορτὴ τῆς δημοκρατικῆς Γαλλίας.

Ἄπαντες οἱ ἱστορικοὶ τῆς Ἐπαναστάσεως ὁμοφώνουσιν ἐν τούτῳ, ὅτι πράγματι τὴν δεκάτην τετάρτην Ἰουλίου 1789 ἐξεργάσθη ἡ Ἐπανάστασις ἐν Παρισίοις. Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐπεκράτουν δισταγμοὶ ἐτι, ἀν ἐπρεπεν οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἐξεγέρσεως τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν βίαν, ἢ νὰ ἐκζητήσῃ δι' εἰρηνικῶν τρόπων παρὰ τῆς Μοναρχίας τὴν ἀποδοχὴν τῶν αἰτησῶν τῶν. Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐξέλιπε πᾶς δισταγμός. Ὁ λαὸς ἀνέλαβεν ὀριστικῶς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἐπαναστάσεως, διὰ νὰ ὀδηγήσῃ τὴν Γαλλίαν ἐκεῖ, ὅπου τὴν ὠδήγησεν.

Ὡς συνήθως συμβαίνει ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν, οἱ περὶ τὴν Μοναρχίαν ἠκίστα κατενόουν τὸ κρίσιμον τῶν πραγμάτων. Προσεπάθουν διὰ παντὸς τρόπον νὰ ματαιώσῃεν τὰς προόδους τῆς ἐπαναστάσεως, ἠρῶνόντο δὲ νὰ πεισθώσιν, ὅτι αὕτη ἦτο ἤδη τετελεσμένη ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ, καὶ ὅτι ἐπομένως ἔπρεπε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰ γεγονότα. Ἑλλικρινῆς ὑποχώρησις τῆς Μοναρχίας, θά ἐσώζεν ἴσως αὐτὴν ἀπὸ τῆς καταστροφῆς, καὶ θά ἐνεκαίνιζεν ἐν Γαλλίᾳ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα νέαν περιόδον κοινωνικῆς τάξεως καὶ εὐνομίας.

Δυστυχῶς ὁ βασιλεὺς ἐγένετο θῦμα τῶν μωπούντων συμβούλων του. Ἄντι νὰ ἐμπιστευθῆ τὸν θρόνον του εἰς τὸν γαλλικὸν λαὸν καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους του, εἰλικρινῶς συνεννοούμενος μετ' αὐτῶν καὶ συμπράττων, ἐνόμισεν, ὅτι ἦτο συμφέρον αὐτοῦ νὰ ἀναθέρῃ τὴν σωτηρίαν τῆς Μοναρχίας εἰς τὰ ὀλίγα στρατεύματά του. Ἡ ἄστοχος αὕτη πολιτικὴ τοῦ Λουδοβίκου Δεκάτου ἔκτου προὐκάλεσεν ἀνυπομονίαν καὶ δυσἀρεσκείαν παρὰ τοῖς ἐν Παρισίοις ἐξηγμένοις ἐπαναστατικοῖς στοιχείοις. Ἐξεμάνθησαν δὲ ἰδίως οἱ θιασῶται τῆς ἐπαναστάσεως μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ὑπουργείου ἀποπομπὴν τοῦ μεταρρυθμιστικοῦ ὑπουργοῦ Νεκκέρου, διαταχθέντος νὰ καταλίπῃ ἀμέσως τὸ γαλλικὸν ἔδαφος.

Εἰς τοιοῦτο κρίσιμον σημεῖον διετέλουν ἐν Γαλλίᾳ τὰ πράγματα τὴν ἡμέραν τῆς δεκάτης τετάρτης Ἰουλίου 1789.

Ἡ προσβολὴ τῆς Βαστίλλης ἀπεφασίσθη αἰφνης κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀνευ προηγουμένης μελέτης. Οὐδεὶς ἔφερε πρότασιν πρὸς τοῦτο. Αὐτομάτως ἐκινήθη μέρος τοῦ λαοῦ τῶν Παρισίων πρὸς τὸ παλαιὸν οἰκοδόμημα, τὸ ὑπομνηστικὸν ζοφερὰς σελίδας τῆς γαλλικῆς ἱστορίας καὶ δικαιοσύνης. Ἡ Βαστίλλη ἐχρησίμευσεν ἐπὶ αἰῶνας τὸ δεσποτικὸν τῶν πολιτικῶν προγεγραμμένων καὶ πλείστων ἄλ-

λων ἀθῶων πολιτῶν. Ἐν αὐτῇ καθείρχθη ἐπὶ τινὰ χρόνον ὁ Βολταῖρος ἐνεκα σατυρικοῦ ποιήματός του. Ἀπὸ αἰῶνων πλεῖσται διαδόσεις ἐφέροντο ἀνά τὴν Γαλλίαν περὶ ἐγκλημάτων, τελεσθέντων καὶ τελουμένων ἐν Βαστίλλῃ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Μοναρχίας καὶ τῆς δικαιοσύνης. Τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐμνημονεῖτο μετὰ φρίκης, ἦτο συνώνυμον τῇ τυραννίᾳ, ἥς ἦτο τὸ κατ' ἐξοχὴν δεσποτικὸν κατὰ παντὸς ἐλευθερόφρονος ἢ ὑπόπτου.

Δὲν ἐπιτρέπει ὁ χώρος λεπτομερῆ ἀφήγησιν τῶν τελεσθέντων κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Βαστίλλης. Οἱ ἱστορικοὶ τῆς ἐπαναστάσεως ἄλλως τε διχογνωμοῦσιν, ἀναλόγως τῶν συμπαιθειῶν αὐτῶν. Βεβαίως ἐγένοντο ἐγκλήματα κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, προκληθέντα ὑπὸ τοῦ ἐπαναστατικοῦ φανατισμοῦ. Ἄλλὰ πότε ἔλειψαν ταῦτα κατὰ τοιοῦτους ἀνωμάλους καιροὺς; Τὰ δὲ τελεσθέντα ἐγκλήματα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἄλωσης τῆς Βαστίλλης εἶνε ἀσήμαντα, παραβαλλόμενα πρὸς τὰ μετὰ ταῦτα κηλιδῶσαντα τὴν ἱστορίαν τῆς ἐπαναστάσεως.

Ἡ εἰδῆσις τῆς ἄλωσης τῆς Βαστίλλης ἐχαιρετίσθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ, οὐ μόνον ἐν Παρισίοις καὶ καθ' ἅπασαν τὴν Γαλλίαν, ἀλλὰ καὶ πανταχοῦ τῆς Εὐρώπης, μέχρι τῆς Ρωσίας, καθὰ διηγείται ὁ Σεγύρος, πρῶτος τότε τῆς Γαλλίας ἐν Πετροπόλει. Τοσαύτην διήγειρεν ἀπέχθειαν πανταχοῦ τοῦ κόσμου τὸ ὄνομα τῆς Βαστίλλης.

ΜΕΜΑΓΕΥΜΕΝΟΝ ΔΑΚΤΥΛΙΑΙΟΝ

Τρεῖς νέοι βασιλόπαιδες εὐμορφοὶ καὶ πλοῦστοι, — ὁ μὲν ὀνόματι Α., ὁ δὲ Β., ὁ δὲ Γ., ὠδοιπόρουν ἐφιπποῖ μετὰ πολυαριθμῶν ἀκολουθίας θεραπόντων καὶ ἄμαξιων, ὅπου εἶχον τὰς ἀποσκευὰς των. Τυχαιῶς συννητήθησαν καὶ οἱ τρεῖς ἐν τινὶ ξενοδοχείῳ, καὶ ἀφ' οὗ ἐσχετίσθησαν καὶ ἐγιναν φίλοι, ἀπεφάσισαν νὰ συνοδοιποροῦσι τοῦ λοιποῦ.

Ἄλλὰ τίς ὁ σκοπὸς τῆς περιηγησεως των; ἐπεθύμουν νὰ μελετήσωσιν ἐκ τοῦ πλῆθους τὴν δύναμιν καὶ τοὺς νόμους τῶν διαφόρων τῆς γῆς κρατῶν; ἐπεθύμουν νὰ κατασταθῶσιν ἀξιοὶ τοῦ θρόνου ὅτε οἱ γονεῖς αὐτῶν, τρεῖς ἰσχυροὶ μονάρχαι, ἤθελον καταβῆ ἀπὸ τοῦ θρόνου εἰς τὸν τάφον; Ἄ! τώρα δά το ἐπετύχατε!

Ὅπως δῆποτε ὁ μὲν Α. καὶ ὁ Β. ἦσαν πάντοτε σκυθρωποὶ καὶ δύσθυμοι, καὶ ἐζήλευον τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν φαιδρότητα τοῦ συνοδοιπόρου των Γ., ὅστις καθ' ὁδὸν αἰετοτε ἀπήγγελλε καὶ ἐψάλλε στιχοὺς, τοὺς ὁποίους εἶχε ποιῆσθαι εἰς τὴν φιλίαν του, ἢ ἄσματα, τὰ ὁποῖα του εἶχε μάθῃ ἢ τροφὸς του.

Ἡμέραν τινὰ ἐν ᾧ ἐστάθμευσαν ἐν τινὶ πανδοχείῳ διὰ νὰ ποτίσωσι τὰ κτήνη των, ὁ Α. εἶπε:

— Ἀγαπητέ μου Γ., πρέπει νὰ συμφωνήσῃς ὅτι δὲν ἀγαπᾷς μετὰ ἐνθέρου ἔρωτος καμμίαν νέαν, διότι δὲν θά ἦσο τόσον εὐθυμὸς καὶ φαιδρὸς.

— Ἐγὼ κλίνω νὰ παραδεχθῶ ὅτι τὰ ἄσματά σου καὶ αἱ παραλογαὶ μετὰ τὰ ὁποῖα

κάθεσαι καὶ διασκεδάσεις τὰ πουλάκια τῶν θάμνων, εἶνε ὅλον καὶ ψεύματα, νομίζεις ὅτι ἀγαπᾷς, ἀλλὰ, ὡς φαίνεται, δὲν ἦλθεν ἀκόμη ὁ καιρὸς.

Ὁ Γ. ἐμειδίασε καὶ δὲν ἀπεκρίνετο.

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ Α., τίκομαι ἐξ ἔρωτος καὶ λυπούμαι, διότι τὴν νέαν τὴν ὁποῖαν ἀγαπῶ, τὴν ἄφησα καὶ περιηγοῦμαι μόνος, καὶ Κύριος οἶδε ἂν θὰ ἀξιώθῃ νὰ τὴν ἐπανίδω.

— Καὶ ἐγὼ, ὑπέλαβεν ὁ Β., τρελλαίνομαι διὰ τὴν κόρην ἰσχυροῦ αὐτοκράτορος, καὶ τώρα...

Ὁ Γ. ἐμειδία ἀκούων τὰ παράπανά των.

— Πράγματι, εἶπε, καὶ οἱ δύο εἶσθε ἀξιοδάκρυτοι, ἂν νομίζετε ὅτι δὲν εἶμαι ἔρωτευμένος. Αἱ, καὶ ἂν εἰξεύρατε πόσον τὴν λατρεύω τὴν νέαν ποῦ με λατρεῖτε! Καὶ ἀπόδειξις ὅτι ἐγὼ δὲν τὴν ἄφησα ὅπως σεῖς, ἀλλὰ τὴν ἐπῆρα μαζί μου.

— Μὰς περιπαίζεις; εἶπον οἱ δύο βασιλόπαιδες Α. καὶ Β. Δὲν θὰ τὴν ἐβλέπαμεν; Ἐκτὸς πλέον ἂν εἶνε μετμηφιέσμενη εἰς ἀκόλουθόν σου.

— Ὅχι ὄχι δὲν θὰ τὴν ἄφηναι ποτὲ νὰ φορέσῃ στολὴν ἀκολούθου, διότι θὰ ἐφαίνοντο αἱ τορνευαὶ κνήμαι τῆς, καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ τὰς ἴδῃ ψυχὴ γεννητῆ.

— Μὰ ποῦ λοιπὸν τὴν ἔχεις κρυμμένην;

Ὁ Γ. ἐδίσταζε νὰ ἀποκριθῇ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖνοι ἐπέμενον, εἶπε τέλος:

— Ἐντὸς τῆς σφενδόνης τοῦ δακτυλιδίου μου.

Β'

Ἐγέλασαν ἐκεῖνοι καὶ εἶπον· πῶς εἶνε δυνατὸν σῶμα ὀλόκληρον νὰ χωρῇ ἐντὸς σφενδόνης δακτυλιδίου; Ἡ νέα σου, φίλε μου, εἶνε πλάσμα τῆς φαντασίας σου, ἐκτὸς πλέον ἂν θέλῃς νὰ γελάσῃς μαζί μας. Ἀλλοῦ νὰ πᾶς νὰ τα πουλήσῃς αὐτά.

Καὶ ἐγέλω.

— Ὁ Γ. ἐστενοχωρεῖτο καὶ ἐδυσφόρει, ὥστε ἀπεφάσισεν, ἀνοήτως φερόμενος, νὰ ἀποδείξῃ εἰς αὐτοὺς ὅτι δὲν εἶχον δικαίον ἀμφιδάλλοντες περὶ τῶν λόγων του.

Ἐψῶσε λοιπὸν τὴν ἀριστερὰν χεῖρά του ὅπου εἶχε τὸ δακτυλίδιον, ἵνοιξε τὴν σφενδόνην διὰ τοῦ ὄνυχός του καὶ τὴν ἐπλῆσασεν εἰς τὰ χεῖλη του. Καὶ ἰδοὺ εὐθύς ἐξεπῆδυσεν ἀνθρωπάριον μὲν ὀλίγον, τὸ ὁποῖον βαθμυδὸν νύξανεν, ἐμεγάλωνε, καὶ μετ' ὀλίγον ἐγενε νεάνις εὐμορφοτάτη, ἐνδεδυμένη ἐσθῆτα μεταξίνην χρυσοῦφαντον, ἠπλώσεν εὐθύς τοὺς βραχίονάς τῆς καὶ περιέβαλε τὸν τράχηλον τοῦ βασιλόπαιδος Γ., λέγουσα· «τί ἀγαπᾷτε, ἀγαπητέ μου κύριε;»

Ἐξεπλάγησαν οἱ δύο ἄπιστοι βασιλόπαιδες, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ἐθαύμασαν ὅτε ὁ φίλος των ἐφύσπνε καὶ εὐθύς ἡ νεάνις ἤρχισεν νὰ σμικρύνεται βαθμυδόν, ἕως ὅτου ἐξηφανίσθη ἐντὸς τῆς σφενδόνης τοῦ δακτυλιδίου, ἡ ὁποία ἐκλείσεν ἀφ' ἑαυτῆς.

Γ'

Οἱ τρεῖς φίλοι ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν των. Καθ' ὁδὸν ἀπεχωρίσθησαν ὀλίγον ἀπὸ τοῦ Γ. καὶ συνωμίουν ἰδιαιτέρως.

— Εἶνε πολὺ δύσκολον, φίλε μου, εἶπεν ὁ Β.

— Καθόλου, ἀπεκρίθη ὁ Α. Ἐμβαίνομεν ἢ ἐγὼ ἢ σὺ τὴν νύκτα εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἀφαιροῦμεν τὸ δακτυλίδιον.

— Χωρὶς νὰ ἐξυπνήσῃ;

— Μετὰ τῶσων ὥρων ὁδοιπορίαν κοιμᾶται κανεὶς ὑπνον βαθύτατον. Καὶ ἀφ' οὗ ἅπαξ λάβωμεν τὸ δακτυλίδιον εἰς τὰς χεῖράς μας, πιστεύω ὅτι δὲν θὰ εὕρωμεν καμμίαν δυσκολίαν νὰ ἀνοίξωμεν τὴν σφενδόνην, καὶ μετ' ἐν φιλάκῃ θὰ τὴν ἐξυπνήσωμεν τὴν μικροῦλαν...

— Ὅσον διὰ τὸ φίλι, αὐτὸ δὲν με ἀνυσχεῖ καθόλου, εἶπεν ὁ Α.

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ ἐκτελέσωσι τὸ σκεδῖόν των. Βεβαίως ἡ πράξις των δὲν θὰ ἦτο ἐντιμος, διότι πρὸς μὲν τὸν συνοδοιπόρον των θὰ ἐφαίνοντο προδότες, ἀπιστοὶ δὲ πρὸς τὰς νεάνιδας αἱ ὁποῖαι τοὺς περιέμενον.

Οἱμοὶ! ὁ κόσμος δὲν ἔχει ἔλλειψιν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εἶνε δούλοι τῶν ἀνόμων ἐπιθυμιῶν των καὶ δὲν τοὺς μέλει ἂν θὰ δυσαρεστήσωσι τὸν πλῆσιόν των.

Ἔστε μὴ θαυμάζετε τοῦτο!

Ὁ Γ. ἀγνοῶν τὰ καθ' ἑαυτοῦ τεκταινόμενα ὑπὸ τῶν δύο συνοδοιπόρων του, ἐπορεύετο ἀμέριμνος παρατηρῶν τὸ κναγούν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ νέφη, καὶ ἴδων ἠμψύωνος ἄσμα γλυκύτατον, κρατῶν τὸ δακτυλίδιον πλῆσιόν των χεῖλέων του, διὰ νὰ ἀκούῃ τὸ ἄσμα ἡ ἀγαπητῆ του καὶ νὰ δίδῃ ὁ νοῦς τῆς.

Δ'

Ὡς εἶπον καὶ ἐπραξαν!

Ἀφ' οὗ πάντες οἱ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἀπεκοιμήθησαν, οἱ δύο συνένοχοι, Α. καὶ Β., εἰσεχωρησάν ἀκούσθω εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Γ. Μόλις ἤκουσε ἡ ἐλαφρὰ πνοὴ τοῦ κοιμωμένου φίλου των.

Ὁ Α., ὀξυδερκέστερος τοῦ Β., διέκρινεν ἐν τῷ σκότει ἀσθενῆ τινα λάμψιν. Βεβαίως θὰ ἦτο τὸ δακτυλίδιον, ψηλαφῶν δὲ μετὰ προσοχῆς εἶρε τὴν χεῖρα τοῦ Γ. κρεμαμένην ἔξω τῆς κλίνης, ἀφαιρεῖ ἀπὸ τοῦ δακτύλου του τὸ δακτυλίδιον καὶ ψιθυρίζει πρὸς τὸν Β. «Ἐλα πᾶμε τώρα, τὸ ἐπῆρα.»

Φαντάζεσθε τὴν χαρὰν τῶν δύο προδοτῶν ὅτε ἐπανῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν των, καὶ ἐμπροσθεν τοῦ φωτός τοῦ κηρίου τὸ ὁποῖον ἦνασαν, παρατήρουν τὴν πολυτιμὸν σφενδόνην, τὴν κατοικίαν τῶσων ἀξιοδάστου πλάσματος!

Τί ἄλλο πλέον ὑπελείπετο ἢ νὰ ἀνοίξωσι τὴν σφενδόνην;... Ὁ Β. ἀνέλαβε τὴν ἐπίσημον καὶ λεπτὴν ταῦτην ἐργασίαν. Ἦνοιξε διὰ τοῦ ὄνυχός τὴν σφενδόνην καὶ τὴν ἐφίλησε... Ἀλλὰ παρρηθὺς ἦλθεν εἰς αὐτοὺς ἡ ὑποψία· ἄρα γε ἡ νεάνις ἦτο ἐντὸς τῆς σφενδόνης; ἢ μήπως ὁ Γ. τὴν ἄφηνεν ἐλευθερὰν τὴν νύκτα διὰ νὰ κοιμᾶται εἰς τὴν κλίνην του καὶ νὰ ἀναπαύεται; Καὶ ἂν τὸ πρᾶγμα εἶχεν οὕτω, τότε ἐπραξαν κακὴν πρᾶξιν ἀδίκως καὶ ἀνευ τινὸς ἀποτελέσματος.

Ἀλλὰ μετ' οὗ πολὺ ἐπαρηγορήθησαν, διότι ἰδοὺ ἡ νεάνις ἐξέρχεται, αὐξάνει βαθμυδόν:

«Ἄ! τώρα θὰ μας ἐναγκαλισθῇ καὶ θὰ μας εἶπῃ. «Τί ἀγαπᾷς, ἀγαπητέ μου κύριε;»

Καὶ πράγματι μετ' ὀλίγον ἠσθάνθησαν

θωπεῖαν τινὰ εἰς τὸν τράχηλόν των, ἀλλὰ μόνον ἡ χεῖρίς ἐψάυσε τὸν τράχηλόν των, ἡ χεῖρίς τοῦ φορέματος καὶ ὄχι ἡ χεῖρ τῆς νεάνιδος... Τί συμβαίνει! Ἐνγκαλιζονται καὶ αὐτοὶ τὸ μετάξινον καὶ χρυσοῦφαντον φόρεμα, ἀλλὰ τρεῖς φεῦ! ἦτο κενόν, ὅτι δὲν ὑπῆρχε σῶμα. Ταυτοχρόνως δὲ ἀπὸ τοῦ παρακειμένου δωματίου ἠκούοντο θόρυβοι φιλημάτων καὶ γελάτων.

Φαντάζεσθε τὴν ἀμηχανίαν τῶν δύο ἐπισήμων λωποδυτῶν...

Ἀλλὰ τί συνέβη;

Οἱ δύο ἐπίβουλοι προδότες ἐτιμωρήθησαν ὅπως ἐπρεπε εἰς αὐτοὺς. Δῖλα δὲ ὁ βασιλόπαις Γ. καθ' ἑκάστην ἐσπέραν ἦνοιγε τὴν σφενδόνην καὶ ἡ νεάνις ἐξήρχετο καὶ ἐκοιμᾶτο καὶ αὐτὴ ὡς ἀνθρώπος ἐπὶ τῆς κλίνης. Τοῦτο δὲ ἀκριδῶς καὶ ἐκεῖνοι ὑπόπτυσαν ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω.

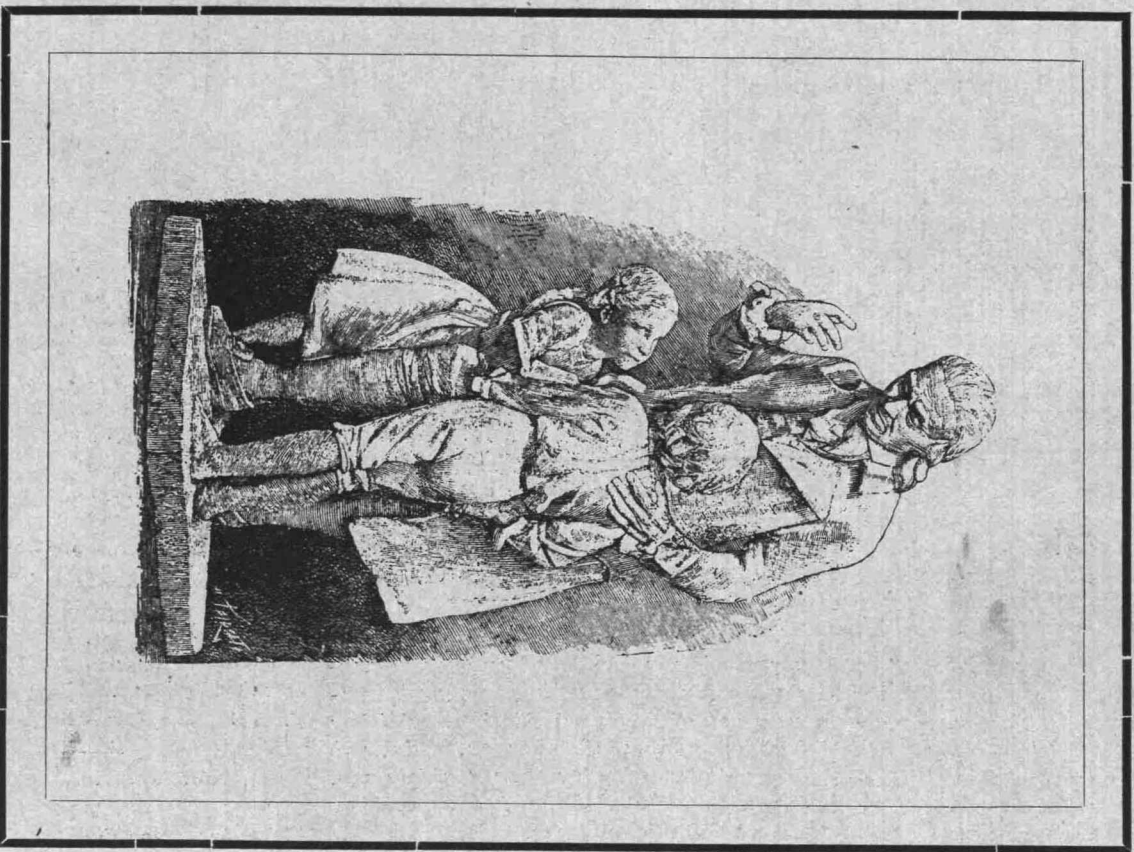
Ἀλλὰ τότε διατί εὐρέθησαν ἐν τῇ σφενδόνην τὰ ἐνδύματά τῆς; Ἀπλουστάτη ἡ ἀπόκρισις· διότι ὡς προνοητικὴ νεάνις ἐφρόντιζε νὰ ἐκδυθῇ ἐντὸς τῆς σφενδόνης, ὥστε νὰ εἶνε ἐτοίμη νὰ ἐξέλθῃ εὐθύς ὡς τῆς ἀνοίξῃ ὁ ἀγαπητὸς τῆς, καὶ νὰ μὴ τὸν ἀναγκάξῃ νὰ περιμένῃ, ἔστω καὶ δύο λεπτὰ τῆς ὥρας.

(Catulle Mendès)

** Φ

ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΠΕΣΤΑΛΟΤΣΗ

Ἐγένετο σεμνὴ καὶ δημοτελής ἡ ἑορτὴ τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ μνημείου τοῦ Πεσταλότση ἐν Ὑδερδῶν, ἐν μέσῳ πλήθους λαοῦ, συνδραμόντος ἐκεῖσε ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλβετίας καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ πλείστων παιδαγωγῶν καὶ διδασκάλων. Λαὸς καὶ κυβερνήσις ἐφιλοτιμήθησαν νὰ πανηγυρισῶσιν ὡς οἷόν τε λαμπρῶς τὴν ἑορτὴν ταύτην καὶ ἐπιδειξῶσι τὴν εὐγνωμοσύνην ἑαυτῶν πρὸς τὸν σοφὸν ἄνδρα, ᾧ ἡ Ἑλβετία καὶ πᾶσα σχεδὸν ἡ Εὐρώπη ὀφείλει τὴν διαρρηθμῖον τῆς παιδείας τοῦ λαοῦ, κατ' ἀρχὰς σπουριζομένας ἐπὶ τῆς φυσικῆς ἀναπτύξεως τοῦ πνεύματος τοῦ παιδός καὶ ἐπὶ ἀπικριδωμένων ψυχολογικῶν παρατηρήσεων. Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις μετὰ σθένους ὑπεστήριξεν, ὅτι «ἡ ἐποπτεία εἶνε ἡ ἀπόλυτος βᾶσις πᾶσης γνώσεως, ὅτι τὸ θρησκευτικὸν «συναίσθημα, τὸ σέβας, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ «εὐγνωμοσύνη ἵνα ἀναφερθῶσιν εἰς τὸν «Θεόν, πρέπει πρότερον νὰ λάβωσι σύστασιν ἐν τῷ οἴκῳ, μεταξύ τέκνου καὶ «μητρός» ὅστις καθ' ἅπαντα τὸν βίον ἐδειξεν ἀκαταπόνητον προθυμίαν ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν παιδῶν τοῦ λαοῦ, ὑπὲρ ἀνακουφίσεως τῶν πτωχῶν τάξεων τῆς κοινωνίας· ὅστις ἐν Νούχωφ, ἐν Στάντζ, ἐν Βέρτουδ, ἐν Μυγχεμβούξῃ καὶ τελευταῖον ἐν Ὑδερδῶν, ἕνα καὶ μόνον προέθετο σκοπὸν τοῦ βίου του, πῶς νὰ ἐξημερώσῃ τὰ ἦθη τοῦ ἐλβετικοῦ λαοῦ διὰ τῆς ἀληθοῦς παιδείας, ἀνακουφίσῃ αὐτὸν ἀπὸ τῶν δεινῶν τῆς πτωχείας καὶ ἀθλιότητος διὰ τῆς ἐργασίας· ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐφείλκευεν εἰς ἑαυτὸν ἀμέριστον τὴν ἀγάπην οὐ μόνον τῆς εὐδαίμονος πατρίδος του, ἀλλὰ καὶ παντός τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου. Ἐν τῇ Ὑδερδῶν, πόλει κειμένη εἰς τὸ ἄκρον τῆς λίμνης Νευσιατέλης, ὅπου τελευταῖον ἐνεκατέστη ὁ

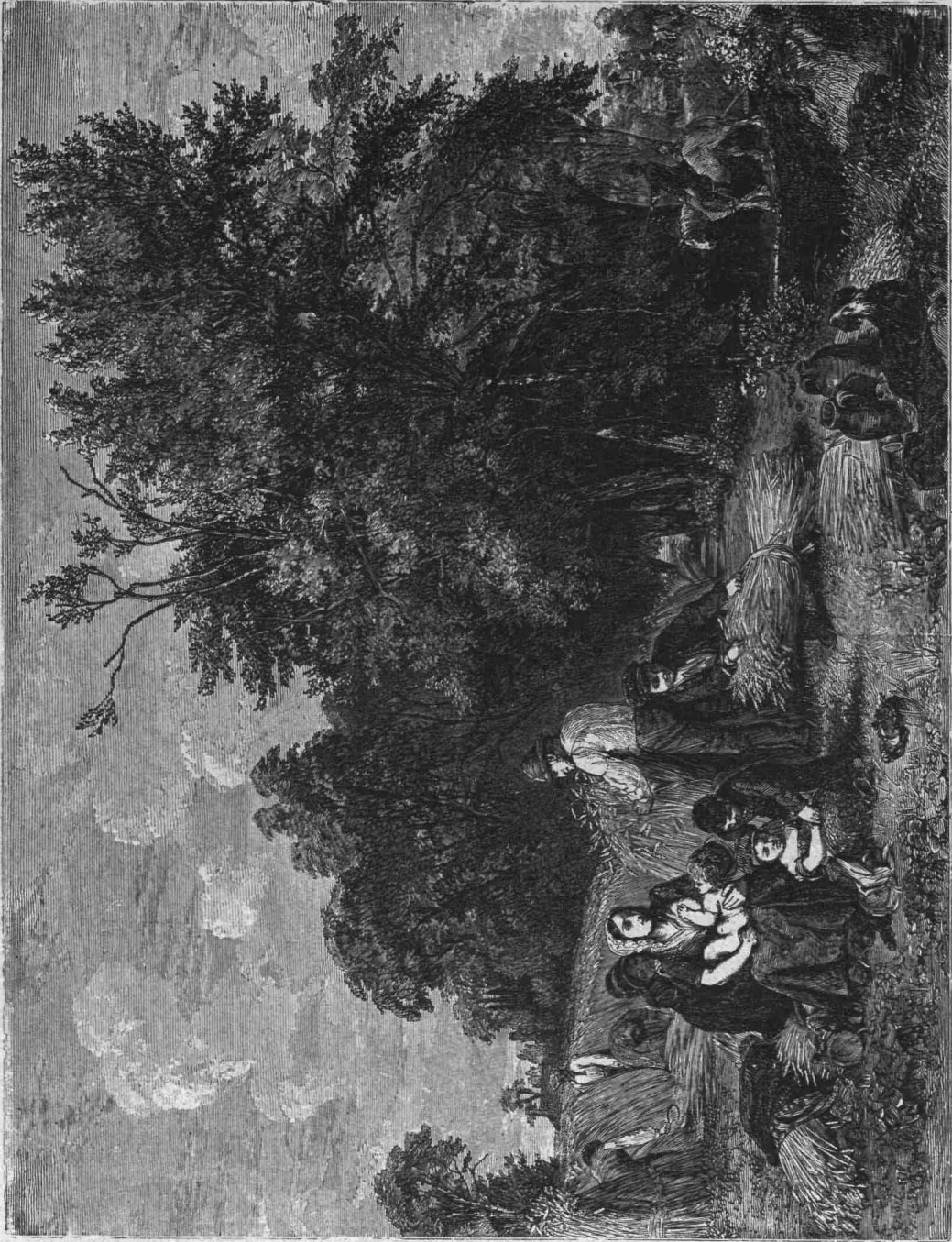

ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΠΕΣΤΑΝΟΤΣΗ
 ἀποκαλυφθὲν τῇ 23 Ἰουρίου ἐν Ἱερσδωρ

*Stiens, enfant de la Justice ! le gèle de grâce est au vi ve. Contemplant le ty van nite l'écroulé
 sanglant est le ve l'écroulé sans-généralité, ve ; En tem dig met' dans les Compagnies, l'écroulé
 le ve au l'écroulé ? Il remonte l'écroulé dans l'écroulé que nos l'écroulé que nos l'écroulé que nos l'écroulé que nos
 que nos l'écroulé que nos l'écroulé que nos l'écroulé que nos l'écroulé que nos l'écroulé que nos l'écroulé que nos l'écroulé que nos*

ΡΟΥΤΕ ΔΕΜΙΑ
 Ἐστὶ τῆ, εἰρησική ἐροσὴ τῶν Γάλλων

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ — ΤΟΠΕΙΟΝ ΘΕΡΟΣ

Πεσταλότσης, και ὅπου ἐπὶ εἰκοσαετίαν ἐδίδαξε (1805-1825) χρονολογεῖται ἡ ἀκμὴ τοῦ παιδαγωγικοῦ του σχολείου. Ἐκεῖσε οὐ μόνον πολυάριθμοι συνέρρουσαν μαθηταὶ ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλβετίας, ἀλλὰ και ἐξ ἄλλων τῆς Εὐρώπης χωρῶν. Ἐκεῖσε συνῆλθον οἱ κάλλιστοι τῶν διδασκάλων νὰ διδάξωσιν ὑπὸ τὸν Πεσταλότην και διδαχθῶσιν ἵπ' ἐκείνου, παιδαγωγοὶ δ' ἐπίσημοι και ἠγεμόνες ἐπορεύθησαν νὰ ἰδῶσι τὸν Ἑλβετὸν παιδαγωγὸν και τὸ ἐκπολιτιστικὸν του ἔργον και ἀρυσθῶσι γνώσεις ἐπ' ὠφελεία τῆς χώρας των. Διὰ τοῦτο ἡ Ὑβερδὼν, ἡ και μᾶλλον εὐεργετηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πεσταλότη, ἐδικαιοῦτο νὰ ἔχη και πλέον τῶν ἄλλων πόλεων τῆς Ἑλβετίας, ὁρατὸν δείγμα τῆς ἐν αὐτῇ διατριβῆς τοῦ ἀνδρός, τοῦθ' ὅπερ και ἐγένετο τῇ 23⁵ Ἰουλίου.

Τὸ μνημεῖον δὲ τοῦτο εἶνε ἔργον τοῦ Ἑλβετοῦ καλλιτέχνου κ. Λάντζ, βραβευθέντος διὰ χρυσοῦ μεταλλίου ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων τοῦ 1889.

Δὲν εἶνε δὲ τὸ πρῶτον εἰς τιμὴν τοῦ Πεσταλότη ἰδρυθὲν μνημεῖον, διότι ἀπὸ τοῦ 1846 (12 Ἰανουαρίου) εἶχεν ἰδρυθῆ ἐν Βιόρῳ μνημεῖον, ἐνῶ κατετέθησαν τὰ λείψανα τοῦ ἀνδρός. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ μνημεῖου ἐκείνου ἦτο ἡ προτομὴ τοῦ Πεσταλότη, και κάτωτῃ ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή, ἣτις ἐξεικονίζει διὰ βραχέων τὸν ἀνδρα :

« Ἐνθάδε ἀναπαύεται ὁ Ἑρρίκος Πεσταλότσης, γεννηθεὶς ἐν Ζυρίχῃ τῇ 12 Ἰανουαρίου 1746, ἀποθανὼν δὲ ἐν Βροῦγῳ τῇ 17 Φεβρουαρίου 1827.

« Σωτήρ τῶν πτωχῶν ἐν Νούρχωφ, πατήρ τῶν ὀρφανῶν ἐν Στάντζ, ἐν δὲ Βέρτουδ και Μυγγεμβούξῃ ἰδρυτῆς λαϊκῆς σχολῆς, και τέλος ἐν Ὑβερδῶν παιδαγωγός τῆς ἀνθρωπότητος, ἀνθρωπος, χριστιανός, πολίτης. Τὸ πᾶν ὑπὲρ τῶν ἄλλων, οὐδὲν δ' ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Γαῖαν ἔχει ἐλαφρᾶν !

« Πεσταλότη τῷ πατρὶ ἡμῶν
« ἡ Ἀργολία εὐγλωμονοῦσα ».

M. Βρατσάνος

ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΕΝΕΦ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

(συνέχεια ἰδὲ σ. 22.)

— Βλαδίμηρος, ἀπεκρίθην ἐγειρόμενος και ταπεινῶν τὴν φωνὴν ὑπὸ συγκινήσεως.

— Και τὸ ἐπίθετον ;

— Πέτροβιτς.

— Ἀλήθεια ; Ἄ ! ἐγνώρισα ἀνώτατον ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον ὀνομαζόμενον και αὐτὸν Βλαδίμηρον Πέτροβιτς. Βονιφάτιε, μὴ ζητῆς τὰς κλειδιά, τὰ ἔχω εἰς τὸ θυλάκιόν μου.

Ἡ νεάνις ἐξηκολούθει παρατηροῦσά με μετὰ τοῦ αὐτοῦ μειδιήματος, καμμουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς και ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ὀλίγον τι πλαγίως κεκλιμένην.

— Τὸν εἶχον ἰδῆ τὸν κύριον Βαλδεμάρ, εἶπεν ἡ νεάνις, και ὁ ἀργυροῦς ἦχος τῆς φωνῆς της διέδραμεν ὅλον μου τὸ σῶμα

ὡς γλυκεῖα δρόσος. Θά μ' ἐπιτρέψετε νὰ ὀσ' ὀνομάζω οὕτω πως ;

— Πῶς ! ἐψιθύρισα.

— Και ποῦ τον εἶδες τὸν κύριον ; ἠρώτησεν ἡ πριγκίπισσα.

Ἄλλ' ἡ νεάνις δὲν ἀπεκρίθη· ἐξακολουθοῦσα δὲ νὰ με ἀτενίζῃ, με ἠρώτησε.

— Βιάζεσθε τώρα ;

— Καθόλου.

— Θέλετε νὰ με βοηθήσετε νὰ τυλιξῶ μαλλί ; Ἐλάτε μαζί μου εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Ἡ νεάνις καλέσασά με και διὰ νεύματος, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, ἐγὼ δὲ ἠκολούθησα αὐτήν.

Ἐν τῷ δωματίῳ ὅπου εἰσῆλθομεν, τὰ ἐπιπλα ἦσαν διευθετημένα μετὰ πλείονος φιλοκαλίας ἢ τὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ἀλλὰ και τὴν στιγμὴν ἐκείνην ποῦ νοῦς νὰ ἐξετάσω τὰ πράγματα ; ἐγὼ ἐβάδιζον ὡς ὄνειρώτων, μεστὸς εὐδαιμονίας ἥτις σχεδὸν με εἶχεν ἀποδρακώσῃ.

Ἡ νεαρά πριγκίπισσα ἐκάθισε, και λαβοῦσα θηλειὰν μαλλίου ἐρυθροῦ, μ' ἔδειξε κάθισμα κείμενον ἐνώπιόν της, ἔλυσε τὴν θηλειάν μετ' ἐπιμελείας και τὴν ἔθεσεν εἰς τὰς χεῖράς μου. Ἐποίησε δὲ πάντα ταῦτα σιωπηλῶς και μετὰ βραδύτητος εὐαρέστου, ἔχουσα τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο γαλίνιον ἄμα και πονηρὸν μειδιάμα ἐπὶ τῶν ἐλαφρῶς ἡμιανοικτῶν χειλέων της.

Ὅτε δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ της, οἱ ἀδιαλείπτως σχεδὸν καμμουσῶντες, ἠνοιγόντο καθ' ὅλον αὐτῶν τὸ μέγεθος, τὸ πρόσωπόν της μετεβάλλετο τελείως. Ἡθελέ τις εἶπῃ ὅτι ἀκτίς ἐφώτιζε τὴν φυσιογνωμίαν ταύτην.

— Πῶς σας ἐφάνη χθές, κύριε Βαλδεμάρ ; ἠρώτησε μετὰ τινα στιγμῶν. Πιστεύω θά με ἐκρίνατε κακῶς.

— Εγὼ ! . . . πριγκίπισσα ; καθόλου μάλιστα. Και πῶς ἠδύναμν ; . . . ἀπεκρίθην συγκεχυμένως ὀλος.

— Ἀκούσατε, ὑπέλαβε, δὲν με γνωρίζετε ἀκόμη, εἶμαι πολὺ ἀλλόκοτος. Θέλω νὰ μου λέγουν πάντοτε τὴν ἀλήθειαν. Τώρα δὰ ἔμαθα ὅτι εἶσθε δέκα ἐξ ἐτῶν, ἐγὼ εἶμαι εἰκοσὶ ἐνός, — βλέπετε ὅτι εἶμαι πολὺ μεγαλητέρα σας, και δι' αὐτὸ ὀφείλετε νὰ μου λέγετε πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, προσέθηκε. Κυττάξετέ με· διατί δὲν με κυττάζετε ;

Ἐτι μᾶλλον ἐθορυβήθη, ἀλλ' ὁμως ἀπέβλεψα πρὸς αὐτήν. Ἐμεϊδίασε δὲ οὐχὶ ὡς πρότερον, ἀλλὰ μειδιάμα ἐπιδοκιμασίας.

— Κυττάξετέ με, εἶπε μετὰ φωνῆς τρυφερᾶς και ταπεινῆς, τι ὑπο καθ' ὅλου δὲν μου εἶνε δυσάρεστον. Τὸ πρόσωπόν σας μ' ἀρέσκει, ἔχω προαισθῆσθιν ὅτι θά γίνωμεν φίλοι ἐγὼ δέ, σὰς ἀρέσω ; προσέθηκε μετὰ πονηρίας.

— Πριγκίπισσα . . . Ἐπεχείρησα νὰ εἶπω.

Ἄλλ' ἐκείνη διακόπτουσά με ὑπέλαβε.

— Πρῶτον μὲν. νὰ με λέγετε Ζηναῖδα Ἀλεξανδρόβναν· ἔπειτα δὲ κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν παιδίων — τῶν νέων ἠθελον νὰ εἶπω, μὴ προσπαθεῖτε νὰ κρύπτετε ὅ τι συναισθάνεσθε, ἀφήσατέ το τοῦτο εἰς τοὺς μεγάλους. Σὰς ἀρέσω, ἔ ;

Και τοι δὲ πολὺ μ' εὐπρόσθησε διότι ὠμίλει τόσον εὐλικρινῶς, νοθάνθη ὁμως ἑμαυτὸν ὡς προσδεδωμένον πως. Ἡθελον νὰ τῇ ἀποδείξω ὅτι δὲν εἶχε νὰ κάμῃ

με νέον ἀνάγωγον, και ἀναλαμβάνων ἠθοῦσον οἶόν τε σοβαρὸν και θαρραλέον, εἰς πον πρὸς αὐτήν·

— Βεβαίως μ' ἀρέσετε πολὺ, Ζηναῖς Ἀλεξανδρόβνα, δὲν σὰς το ἀποκρύπτω.

Ἐκείνη δὲ βραδέως ἔδεισε τὴν κεφαλὴν ὡς μετὰ εἰρωνείας.

— Ἐχετε παιδαγωγόν, δὲν εἶν' ἀλήθεια ; ἠρώτησεν εὐθύς ἔπειτα.

— Ὅχι, πρὸ πολλοῦ δὲν ἔχω πλέον παιδαγωγόν.

Ἄλλ' ἐψευδοῦμν· ἀπὸ ἐνός μόνον μινός εἶχον ἀποχωρισθῆ τοῦ παιδαγωγοῦ μου.

— Ὡ ! μὰ εἶσθε μεγάλος βλέπω.

Και ἔτυψεν ἐλαφρῶς τοὺς δακτύλους μου.

— Κρατεῖτε καλὰ τὰς χεῖράς σας, — και ἤρχισε πάλιν νὰ περιτυλίσῃ τὸ νῆμα μετὰ ζέσεως.

Ἐπωφελοῦμενος ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ὕψωνε τοὺς ὀφθαλμοὺς της, τὴν παρετήρησα καλῶς πρῶτον μὲν κρυφίως, ἔπειτα δὲ μετὰ πλείονος τόλμης. Τὸ δὲ πρόσωπόν της μ' ἐφάνη ἐτι θελκτικώτερον ἢ τὴν προτερομένην.

Τὸ πᾶν ἐν αὐτῇ ἦτο τόσον ἀδρόν, τόσον εὐφύες, τόσον ἐπαγωγόν.

Ἐκάθητο δὲ ἔχουσα τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τὸ παράθυρον, καλυπτόμενον ὑπὸ καταπετάσματος λευκοῦ. Ἡ δὲ ἡλιακὴ ἀκτίς ἡ δια τοῦ ὑφάσματος εἰσδύουσα κατέκλυζε διὰ φωτὸς ἡσυχίας τὴν χρυσόξανθον κόμην της, τὸν τράχηλόν της τὸν παρθενικόν, τοὺς ὤμους της τοὺς χυτοὺς και τὸ γαλίνιον τῆς χαριέσσης προτομῆς αὐτῆς.

Τὴν παρετήρουν και πόσον μοι καθίστατο προσφιλὴς και οἰκεία ! Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι τὴν ἐγνώριζον ἠδὴ ἀπὸ πολλοῦ, και ὅτι πρὸ τοῦ δὲν εἶχον ἀκόμη ζῆση και οὐδὲν εἶχον γνωρίσῃ ! . . .

Ἡτο ἐνδεδυμένη φόρεμα σκieroῦ χρώματος, τετριμμένον και κεκαλυμμένον διὰ ποδιᾶς. Ἀσμένως θά κατεφίλων πᾶσαν πτυχὴν τοῦ φορέματος ἐκείνου και τῆς ποδιᾶς. Τὸ ἄκρον τῶν ὑποδημάτων της ὑπεφαίνετο ὑποκάτω τοῦ φορέματος· προθύμως δὲ ἠθελον κλίνει μετὰ λατρείας πρὸ τῶν ὑποδημάτων τούτων . . .

« Καὶ ἰδοῦ ὅτι κάθημαι τώρα ἐνώπιόν της ! διεννοοῦμν, τὴν ἐγνώρισα. Τί εὐτυχία, Θεέ μου !

Μικροῦ δεῖν ἀνεπήδησα ὑπὸ παραφορᾶς ἐπὶ τοῦ καθίσματός μου· ἀλλὰ μόνον τοὺς πόδας μου ἐκίνησα ὡς παιδίον δοκιμάζον τίποτε καλόν.

Ἡσθάνομν ἑμαυτὸν εὐδαίμονα ὡς ὁ ἰχθύς ἐν τῷ ὕδατι, και ἐπὶ ἓνα ὅλον αἰῶνα μετὰ χαρᾶς θά ἔμενον ἐν τῇ θέσει μου ἐκείνη και οὐδέποτε ἠθελον ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ δωματίου ἐκείνου.

Τὰ βλεφάρὰ της ἠψώθησαν πρὸς ἐμέ, και ἐκ νέου ἐλαμψαν ἔμπροσθέν μου οἱ διαυγεῖς ὀφθαλμοὶ της και ἐκ νέου ἐμεϊδίασε.

— Πῶς με κυττάξετε ! . εἶπε βραδέως και με ἠπείλει διὰ τοῦ δακτύλου της.

Ἐγὼ δὲ ἠρυθρίασα και διεννοήθη :

« Ὅλα τα καταλαμβάνει, ὅλα τὰ βλέπει· ἀλλὰ και διατί τάχα νὰ μὴ τα καταλαμβάνῃ ὅλα και διατί νὰ μὴ τα βλέπῃ ;

Αἰφνης θόρυβος ἠκούσθη ἐν τῷ παρα-

κειμένω δωματίῳ· κλαγγὴ σπάθης ἀντήχουσε.

— Ζήνα! ἐφώνησεν ἐκ τῆς αἰθούσης ἡ πριγκίπισσα, ὁ Βελοζοροδὸς σου ἔφερεν ἕνα γατάκι.

— Ἐνα γατάκι! ἀνεφώνησεν ἡ Ζηναίς. Καὶ ἐγειρομένη ζωπρῶς ἐκ τοῦ καθίσματος τῆς ἔρριψε τὴν τολύπην ἐπὶ τῶν γονάτων μου καὶ ἀπῆλθε δρομαία.

Ἠγέρθη καὶ ἐγὼ καὶ ἀποθέσας τὴν τολύπην καὶ τὴν θηλειάν τοῦ νήματος ἐπὶ τοῦ στηρίγματος τοῦ παραθύρου εἰσῆλθον εἰς τὴν αἶθουσαν καὶ ἔστην κατεπτομένη. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ἦτο ἐξηπλωμένη μικρὰ γάτα ἔχουσα ἐκτεταμένους τοὺς πόδας τῆς καὶ τὸ δέσμα ῥαβδωτόν. Ἡ Ζηναίς ἦτο γοιυκλινῆς ἔμπροσθέν τῆς καὶ ὑπανύγειρεν ἄρεμα τὸ μικρόν τῆς ῥύγχος. Περαιτέρω, πλησίον τῆς πριγκίπισσας καὶ καλύπτων σχεδὸν ὅλον τὸ μέρος τοῦ τοίχου τὸ μεταξὺ τῶν δύο παραθύρων, ἴστατο ἀκμαῖος νεανίας ξανθὸς καὶ κομψῶς ἐκτενισμένος, οὐσάρος ῥοδοπρόσωπος καὶ κυλοιδίων.

— Τί νόστιμον! ἐπανελάμβανεν ἡ Ζηναίς. Καὶ τὰ ματάκια του, ποῦ δὲν εἶνε στακτιὰ ἀλλὰ πράσινα, καὶ τὰ τόσον μεγάλα αὐτιά του! Εὐχαριστῶ, Νικίτα Ἐγγοριτς, εἶσαι περίφημος ἄνθρωπος.

Ἐοὐσάρος, ὃν ἀνεγνώρισα ὡς ἕνα τῶν χθεσινῶν νέων, ἐμεϊδίασε καὶ προσέκλινεν ἤχησαν δὲ οἱ πτερινιστῆρες του καὶ οἱ κρῖκοι τῆς σπάθης του.

— Χθὲς νύδοκῆσατε νὰ εἶπτε ὅτι ἐπιθυμεῖτε μίαν γάταν μὲ δέρμα ῥαβδωτόν καὶ αὐτιά μεγάλα... καὶ σᾶς τὴν εὐργῆκα αὐτήν. Ὁ λόγος σας εἶνε νόμος. Καὶ ταῦτα εἰπὼν προσέκλινε καὶ αὐθις.

Τὸ γατίδιον ἐμαοῦρισε ἀσθενῶς καὶ ἤρχισε νὰ ὀσφραίνηται τὸ ἔδαφος.

— Πεινᾶ! ἀνεφώνησεν ἡ Ζηναίς. Βονιφάτιε, Σόνια, φέρετε γάλα.

Ἡ θαλαμπλόος φοροῦσα παλαιὸν φόρεμα κίτρινον καὶ περὶ τὸν τράχηλον μαντίλιον μετάξινον, ὅπερ εἶχεν ἐξανθήσει, εἰσῆλθε φέρουσα πινακίδιον πλῆρες γάλακτος καὶ τὸ ἀπέθηκε πρὸ τῆς γάτας· τὸ μικρόν ζῶον ἀνεσκήρτισε καὶ ἤρχισε νὰ λάπτῃ.

— Τί ῥοδοκόκινη ποῦ εἶνε ἡ γλωσσίσσα σου; εἶπε ἡ Ζηναίς κλίνουσα τὴν κεφαλὴν σχεδὸν κατὰ γῆς καὶ παρατηροῦσα τὸ ζῶον ὑπὸ τὸ ῥύγχος του.

Τὸ γατίον ἄπαξ κοροσθέν, ἤρχισε τὸν συνῆθη ῥόγχον του καὶ νὰ παίξῃ διὰ τῶν μικρῶν ποδῶν του. Ἡ δὲ Ζηναίς ἠγέρθη καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τὴν θαλαμπλόον εἶπε μετ' ἀδιαφορίας.

— Πάρε το ἀπ' ἐδῶ.

— Τὸ χεράκι σας διὰ τὸ γατάκι, εἶπεν ὁ οὐσάρος δευκνῶν δι' ἐνὸς μειδιάματος πάντας τοὺς ὁδόντας του καὶ λυγίζων ἐπανειλημμένους τὸν ῥωμαλέον κορμὸν του ὃν περιέσφιγγε στολὴ καινουργίης.

— Καὶ τὰ δύο, ἀπεκρίθη ἡ Ζηναίς τεινοῦσα πρὸς αὐτὸν ἀμφοτέρως τῆς χειρᾶς τῆς.

Ἐν τῷ δὲ ἐκείνος ἠσπάζετο τὰς χειρᾶς τῆς, ἐκείνη με παρετήρει ὑπεράνω τοῦ ὤμου του.

Ἄλλ' ἐγὼ ἐξηκολούθουν ἰστάμενος ἀκίνητος ἐν τῇ θέσει μου, καὶ δὲν εἰξευρον

ἐὰν ὄφειλον νὰ γελάσω, νὰ εἶπω τί ποτε ἢ νὰ διατελῶ σιωπῶν.

Αἰφνης διὰ τῆς ἡμαιοκίτου θύρας τοῦ προθύρου διέκρινε τὴν σκιάν τοῦ ἱπποκόμου μας Θεοδώρου, ὅστις μοι ἔνευε διὰ σχημάτων... Αὐτομάτως ἐπλησίασα πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἠρώτησα·

— Τί θέλεις;

— Ἡ μητέρα σὰς μ' ἔστειλε νὰ σας ζητήσω, εἶπεν ὁ ἱπποκόμος ταπεινῆ τῇ φωνῇ. Ἡ κυρία εἶνε θυμωμένη, διότι ἀκόμη δὲν τῆς ἐφέρατε τὴν ἀπάντησιν.

— Μὰ πόσιν ὥραν εἰμ' ἐδῶ;

— Περισσότερο ἀπὸ μίαν ὥραν!

— Περισσότερο ἀπὸ μίαν ὥραν! ἐπανέλαβον καὶ ἐπανελάθων εἰς τὴν αἶθουσαν ἤρχισα νὰ τὰς ἀποχαιρετίζω.

— Ποῦ πηγαίνετε; ἠρώτησεν ἡ Ζηναίς βλέπουσά με ὑπεράνω τοῦ ὤμου τοῦ οὐσάρου.

— Εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ ἀναχωρήσω· λοιπὸν θὰ εἶπω, ἐξηκολούθησα ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν γηραιάν πριγκίπισσαν, ὅτι θὰ ἔλθετε περὶ τὴν μίαν.

— Μάλιστα, εἶπε, μικρὸς μου.

Λαθοῦσα δὲ ζωπρῶς ἐκ τῆς ταμδακοθήκης τῆς δραχμίδα ταμδάκου, εἰσέπνευσε αὐτὴν μετὰ τόσου θορύβου, ὥστε ἀνεπήδησα.

— Μάλιστα, ἐπανελάβε κλείουσα τοὺς ὑποδακρύοντας ὀφθαλμούς τῆς, καὶ βήχουσα ἐλαφρῶς καὶ μεμψιμοίρως πῶς.

Ἀπεχαιρέτισα ἐκ δευτέρου, ἐστράφην περὶ τὰς πτέρους μου καὶ ἐξῆλθον αἰσθανόμενος καχεξίαν τινὰ κατὰ τὰ νῶτα, ἢν αἰσθάνεται πᾶς νέος ὅταν εἰξεύρῃ ὅτι ὀπισθεν αὐτοῦ τὸν παρακολουθοῦσι βλέμματα.

— Τὴν συμφωνίαν μας, κύριε Βάλδεμαρ, μὴ λησμονεῖτε νὰ ἔρχεσθε νὰ μας βλέπετε! ἀνεφώνησεν ἡ Ζηναίς ἐξακολουθοῦσα νὰ γελά.

«Διὰ τί γελά πάντοτε;» διενόηθη ἐπανερχόμενος οἰκαδε μετὰ τοῦ Θεοδώρου, ὅστις δὲν μ' ἔλεγε τίποτε, ἀλλὰ με παρακολούθει μετὰ τρόπου ἀποδοκιμασίας.

Ἡ μήτηρ μου μ' ἐπέπληξε καὶ ἠπόρησε πῶς ἠδυνήθην νὰ παραμείνω τόσον πολὺ παρὰ τῇ πριγκίπισσῃ ἐκείνῃ.

Ἐγὼ οὐδὲν ἀπεκρίθην, ἀλλ' ἀπεχώρησα εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Κατῆφεια καὶ λύπη κατέλαβέ με αἰφνης... ἐκρατούμην μῆπως κλαύσω... ἐζηλοτύπουν τὸν οὐσάρον!

Ε'

Ὡς εἶχεν ὑποσχεθῆ, ἡ πριγκίπισσα ἤλθεν εἰς ἐπίσκεψίν μας καὶ δὲν ἤρθε εἰς τὴν μητέρα μου.

Δὲν παρέστην κατὰ τὴν συνέντευξίν των, ἀλλ' ἐν τῇ τραπέζῃ ἡ μήτηρ μου διηγεῖτο πρὸς τὸν πατέρα ὅτι ἡ πριγκίπισσα αὐτὴ Ζασεκὶν τῇ ἐφαίνετο γυνὴ προστυχοτάτη, ὅτι τὴν ἐξάλισε διὰ τῶν παρακλήσεών τῆς νὰ μεσολαβήσῃ ὑπὲρ αὐτῆς παρὰ τῷ πρίγκιπ Σεργίῳ, καὶ ὅτι εἶχε πάντοτε δικαστήρια, κακοῦθεις χρηματικὰς ὑποθέσεις καὶ ὅτι πιθανῶς ἦτο γυνὴ σφόδρα ῥαδιοῦργος.

Ἡ μήτηρ μου προσέθηκεν ἐν τούτοις ὅτι τὴν εἶχε καλέσῃ εἰς γεῦμα τὴν ἐπαύριον, αὐτὴν καὶ τὴν κόρην τῆς (ἐγὼ δὲ ἀκούων τὰς λέξεις «κόρην τῆς», ἐχώσα

τὴν ῥίνα μου εἰς τὸ πινάκιόν μου.) διότι τέλος πάντων ἦτο γειτόνισσα καὶ εἶχε τίτλον.

Ταῦτ' ἀκούσας ὁ πατήρ μου ἐδύλωσεν ὅτι ἐνθυμεῖται ἤδη τί ἦτο ἡ γυνὴ αὐτῆ. Ἐν τῇ νεότητί του εἶχε γνωρίσῃ τὸν μακαρίτην πρίγκιπα Ζασεκὶν, ἄνδρα ἐξαιρέτου μὲν ἀγωγῆς, ἀλλὰ κενὸν καϊκούφον· ὅτι πάντες τὸν ἔλεγον Παρισίον, διότι εἶχε κατοικήσῃ ἐπὶ πολὺ ἐν Παρισίοις· ἦτο δὲ πλουσιώτατος μὲν, ἀλλ' εἶχεν ἀπολέσῃ ὅλην αὐτοῦ τὴν περιουσίαν χαρτοπαικτῶν· ἔπειτα δὲ ἀγνωστον διατί (ἴσως κινούμενος ὑπὸ τῶν χρημάτων, καὶ τοι ἠδύνατο νὰ ἐκλέξῃ καλλίτερον μέρος), προσέθηκεν ὁ πατήρ μου μειδιῶν ψυχρῶς, ἐνυμφεῖσθαι τὴν κόρην ὑποδεστέρου τινὸς ὑπαλλήλου, καὶ μετὰ τὸν γάμον ἐπεδόθη εἰς κερδοσκοπικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ τέλος κατεστράφη ἐντελῶς.

— Φθάει μόνον νὰ μὴ μας ζητήσῃ δαυεικά! εἶπεν ἡ μήτηρ μου.

— Τοῦναντίον, εἶνε πιθανὸν ὅτι θὰ ζητήσῃ, εἶπεν ἡσυχῶς ὁ πατήρ μου.

Ἐπειτα δὲ προσέθηκε·

— Εἶπες, νομίζω, ὅτι προσεκάλεσες καὶ τὴν κόρην τῆς. Μ' ἐβεβαίωσαν ὅτι ἦτο κόρη θελκτικὴ καὶ πεπαιδευμένη.

— Ἄ! τότε λοιπὸν δὲν ὁμοιάζει τὴν μητέρα τῆς.

— Οὐδὲ τὸν πατέρα τῆς, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ μου· διότι καὶ ἐκεῖνος ἦτο πεπαιδευμένος, ἀλλὰ μωρός.

Ἡ μήτηρ μου ἐστέναξε καὶ ἐγίνε συννους, ὁ δὲ πατήρ μου ἐσίγησεν, ἐγὼ δὲ καθ' ὅλην τὴν συνδιάλεξιν τῶν γονέων μου ἠσθανόμην ἐμαυτὸν κάκιστα ἔχοντα.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἐπορεύθη εἰς τὸν κήπον, ἀλλ' ἄσπλος. Καὶ πρῶτον μὲν ὑπεσχέθη νὰ μὴ πλησιάσω πρὸς τὸν κήπον τῆς οἰκογενείας Ζασεκὶν· ἀλλὰ δύναμις ἀκαταμάχητος παρέσθρε με πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ οὐχὶ ματαίως. Διότι ἅμα ἐλθὼν πλησίον τοῦ φράκτου, διέκρινε τὴν Ζηναίδα, ἀλλ' ἤδη μόνην, κρατούσαν βιβλίον καὶ βραδέως βαδίζουσαν ἐν τῇ ἀτραπῷ. Δὲν με ἔδλεπε.

Μικροῦ ὁ εἶν ἀφῆκα αὐτὴν νὰ παρέλθῃ, ἀλλ' εὐθὺς ἔπειτα μετενόησα καὶ ἐβόηξα (Ἀκολουθεῖ).

II. I. Φέρμιος

II 14 ΙΟΥΛΙΟΥ 1789

Ἐπιφανὴς Γάλλος ἱστορικός Μισχελεὲς ὁ μόνος συγγραφεὺς ὅστις διηγεῖται τὰ τῆς 14 Ἰουλίου 1789 ὅπως ἐνόησεν αὐτὴν ὁ λαὸς τῶν Παρισίων, καὶ ἡ Εὐρώπη ὅλη, ἀρχεται οὕτω τοῦ θαυμασίου κεφαλαίου τῆς Ἱστορίας αὐτοῦ ὅπερ ἐπιγράφεται «Ἄλωσις Βαστίλλης».

«... Τῆς 13 Ἰουλίου οἱ Παριῖοι μόνον μέλημά των εἶχον τὸ ἀμύνησθαι ἀλλὰ τῆς 14 ἐπετέθησαν.

Τῆς 13 ἐσπέρας, ὑπῆρχον ἐτι ἐνδοιασμοὶ τινες, ἀλλὰ τὴν πρωτὰν δὲν ὑπῆρχον πλέον.

Καὶ ἡ μὲν ἐσπέρα ἦτο μεστὴ ταραχῆς καὶ μανίας ἀχαλινώτου· ἡ δὲ πρωτὰ φωτεινὴ καὶ ἠρεμίας φοβεράς.

«Σὺν τῇ ἡμέρᾳ μία ἰδέα ἀνέτειλεν ἐπὶ τῶν Παρισίων, καὶ πάντες εἶδον τὸ αὐτὸ φῶς· φῶς εἰς τὰ πνεύματα καὶ μίαν κραυγὴν ἐν ἐκάστῃ καρδίᾳ. «Ἔπαγε καὶ θά κυριεύσῃς τὴν Βασιλίαν!»

«Τὸ πρᾶγμα τοῦτο λεγόμενον ἦτο ἀδίκατον, ἀνόητον, παράξενον... Οὐχ ἦτον πάντες τὸ ἐπίστευσαν. Καὶ ἐξετελέσθη.

«Τὴν ἄλωσιν τῆς Βασιλίας οὐδεὶς προσέτεινε· ἀλλὰ πάντες ὁμοθυμῶς καὶ μετὰ πίστεως ἐσπεύσαν εἰς τὸ ἔργον.

«Πάντες, τοῦτ' ἔστιν ὁ πιστεύων, ὁ αἰσθανόμενος ἐν αὐτῷ ἀφοσίωσιν καὶ δύναμιν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς πίστεώς του, ὁ λαός.»

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ ταγματάρχης Πανίτσας

Περὶ τοῦ ἀνδρείου τούτου ἀξιωματικοῦ τοῦ Βουλγαρικοῦ στρατοῦ πᾶσαι αἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν κατ' αὐτάς· διὰ τοῦτο ἐνομίσαμεν ὅτι ἱκανοποιούμεν τὴν περιέργειαν τῶν φιλομουσῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Ἀττικῆς Μουσείου» δημοσιεύοντες ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τοῦ σημερινοῦ φύλλου τὴν εἰκόνα του.

Τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον συνελήφθη ὡς ἐνεχόμενος εἰς συνωμοσίαν κατὰ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας Φερδινάνδου ὑπὲρ τῆς καθόδου τοῦ πρώην ἡγεμόνος Ἀλεξάνδρου Βάττεμπεργ.

Δικασθεὶς δὲ ἐπ' ἐσχάτων κατεδικάσθη εἰς τὸν διὰ τοῦφεκισμοῦ θάνατον καὶ ἐτούφεκίσθη τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα.

Κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς δίκης ἀπεκαλύφθη ὅτι ἐν τῇ φυλακῇ οἱ συνωμοταὶ ὑπέφερον τὰ πάνδεινα στερούμενοι καὶ αὐτῆς τῆς τροφῆς, καὶ μαστιγούμενοι καὶ πολυειδῶς βασανιζόμενοι ἵνα μαρτυρήσωσι τὰ κατὰ τὴν συνωμοσίαν.

Ῥουγέ Δελίλ

(Rouget de l'Isle)

Ὁ ποιητὴς καὶ μουσικὸς τοῦ «Μασσαλιωτικοῦ θουρίου», τῆς πολυκράτου «Μασσαλιώτιδος», ἦτο ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ ἐν τῇ φρουρᾷ τοῦ Στρασβούργου. Μόλις εἰκοσαετὴς κατὰ τὸ 1792, τὸ φοβερόν ἔτος τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐποίησε τὸ θούριον ποίημα καὶ τὴν ἐπομένην νύκτα ἐμελοποίησε τὰς ἐνθουσιώδεις καὶ καυστικὰς λέξεις τοῦ ποιήματος, καὶ ἅμα τῇ αὐγῇ τὸ ἦσμα διεδίδετο ἀπὸ στόματος εἰς στόμα. Πρῶτος δὲ οἱ ἐπαναστάται τῆς Μασσαλίας ἐψάλλον αὐτό, καὶ το διέδωκαν κατ' ἅπασαν τὴν Γαλλίαν, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομά του «Μασσαλιωτικὸς θούριος». Ὁ ποιητὴς καὶ μελοποιὸς καταδιωκόμενος ὡς βασιλοφῶν ὑπὸ τῶν ἐξαφθέντων ἐκ τοῦ θουρίου ἡσμάτων του καὶ φεύγων εἰς τὰς ἀτραπούς τῶν Ἀλπεων, ἤκουσεν φθόγγον τὸ ἦσμα του «Πῶς τον λέγουσιν αὐτὸν τὸν ὕμνον; ἠρώτησε τὸν ὁδ. γόν του. — Μασσαλιώτιδα, ἀπεκρίθη οὗτος, καὶ τότε πρώτην φοράν ὁ ποιητὴς ἤκουσε καὶ ἔμαθε τὸ ὄνομα τοῦ ἔργου του, ὅπερ εἶνε καὶ τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖον του ἔργον. Ὑπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ ἀθανάτου ποιητοῦ δημοσιεύομεν καὶ τὴν

γυναικίαν μουσικὴν τοῦ ποιήματος μετὰ τῶν λέξεων τῆς πρώτης στροφῆς.

Θέρος

Ὁ ἦλιος δὲ ἐπιβίβησεν τῶν πυκνῶν δένδρων καὶ χρυσώνει τὰ εἰς τὸν οὐρανὸν διεσκορπισμένα νέφη. Οἱ θερισταὶ ἐτοιμάζονται νὰ διακόψωσι τὴν ἐργασίαν τῶν. Ὁ κύριος δὲ τοῦ ἀγροῦ, ἐργαζόμενος καὶ αὐτός, στρέφει βλέμμα στοργῆς καὶ ἀγάπης πρὸς τὴν πλησίον του καθημένην οἰκογένειάν του καὶ συγκεκινημένος καμαρώνει τὰ μικρὰ του τέκνα, παίζοντα τὸ μὲν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς μητρὸς, τὸ δὲ παρὰ τοὺς πόδας τῆς, τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ στῆθους τῆς. Καὶ ἡ φιλόστοργος μήτηρ χαίρει καὶ γλυκὴ μελίσματα στολίζει τὰ χεῖλη τῆς. Χαριότατον τολεῖον, εἰκὼν θαυμασιῶς ἐρμηνεύουσα τὴν οἰκογενειακὴν εἰρήνην καὶ μακαριότητα, τὴν ἐκ τῆς ἐργασίας καὶ φιλοπονίας ἀτλούσαν τὰς δυνάμεις καὶ τὴν ὑπαρξίν τῆς.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Ἡ φωνὴ τῶν πτηνῶν

Ὁ καθηγητὴς Πασλούτσον ἀσχολεῖται εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τὴν μηχανικὴν ἀνάπτυξιν τῶν διαφόρων φωνῶν τῶν πτηνῶν. Διὰ νὰ εὐρίσῃ τὰς βάσεις τῶν φωνῶν, διακρίνει εἰς αὐτάς τὴν δύναμιν, τὸ ὕψος καὶ τὸ ποιόν. Ἡ δύναμις εἶνε διάφορος καὶ ἰδιαιτέρα κατ' ἕκαστον ἄτομον· τὸ ὕψος περιλαμβάνεται, μὲ ἀπειροὺς μικρὰς διαφορὰς, μετὰ τῶν δύο βαθμῶν τῆς κλίμακος τῶν μουσικῶν ὀργάνων καὶ τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς, ἦτοι ἀπὸ τοῦ «δὸ ὑψιφώνου» (do soprano) μέχρι τοῦ δευτέρου ἢ ἀ βαρυφώνου (fa basso) μεγαλειότεραν σημασίαν ἔχει τὸ ποιόν τῆς φωνῆς, ἦτοι ὁ εἰδικὸς ἀκουστικὸς σχηματισμὸς τῆς φωνῆς, ἐκ τοῦ ὁποῦ δύναται τις νὰ διακρίνη μετὰ δύο ἤχων, ὁμοίων κατὰ τὸ ὕψος καὶ τὴν δύναμιν· φυσικῶς τὸ ποιὸν ποικίλλει κατὰ τὰ ζῶα, ἀλλ' ὅμως ὑπάρχουσι τινες θεμελιώδεις ἤχοι, οἵτινες χρησιμεύουσιν ὡς βάσεις τῶν διαφόρων ἡχητικῶν συνδυασμῶν.

Οἱ θεμελιώδεις οὗτοι ἤχοι εἶνε τέσσαρες, περιέχουσι δὲ τὴν ἐλαφρὰν, τὴν ὀξεῖαν, τὴν τραχεῖαν, καὶ τὴν καθαρὰν φωνήν. Ἡ μὲν πρώτη εἶνε γλυκυτάτη, ἔχει δὲ βᾶσιν τὸ ἦσμα τοῦ καναρινίου, ἡ δευτέρα εἶνε ὀξύτερα καὶ ὑπόκωφος, εἶδος συριγμοῦ ὑποκώφου καὶ ὀξέος, ἡ δὲ τρίτη καὶ τετάρτη, ποικίλως μεταβαλλόμενα, χαρακτηρίζονται ἐκ τῆς ἰδίας τῶν ὀνομασίας.

ΣΥΜΒΟΛΗ

Διὰ νὰ μὴ θρασύνεται εὐκόλως τὰ ὑαλικά πρέπει νὰ βράσωσιν ἐκ νέου· ἴδου δὲ πῶς γίνεται τοῦτο.

Τοποθετοῦμεν τὰ ὑαλικά ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος καὶ τα ἀφίνομεν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ἕως ὅτου βράσῃ τὸ ὕδωρ. Ἐπειτα ἀποσύρομεν τὸ ὕδωρ καὶ το ἀφίνομεν νὰ ψυχρανθῇ καὶ ἔπειτα ἐξάγομεν τὰ ὑαλικά. Τὸ μέσον τοῦτο εἶνε ἀπαραίτητον ἰδίως εἰς τὰ ὑαλικά τῶν λαμπτήρων.

Ἐστάλη παρὰ τῆς Κατ. Α.

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Ὁ εἰσπράκτωρ κρούει τὴν θύραν πλουσίου τινός. Ὁ θυρωρὸς ἀνοίγει καὶ λέγει πρὸς αὐτόν:

— Ὁ κύριος δὲν δέχεται σήμερον.

— Δὲν με μέλει, εἶπεν ὁ εἰσπράκτωρ ἂν δὲν ἔδρα, φθάνει μόνον νὰ διδῇ.

✱

Ὁ κύριος Γ. ἐν διδηροδρομικῇ ἀμάξῃ μόνος μετὰ τινος ἀγνώστου κυρίας, ἐξάγει τὴν σιγαροθήκην του καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτὴν λέγει:

— Κυρία, μήπως σὰς πειράζει ὁ καπνός;

— Πολύ· μάλιστα δὲν εἰμπορῶ νὰ τον ὑποφέρω.

— Τότε λοιπόν, κυρία μου, καλὰ θὰ κάμετε νὰ φύγετε ἀπ' ἐδῶ διότι θὰ καπνίσω.

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

11

π..δ..δ..—π.ν.ν.—τ.ν.—π.θ.ν—μ.τ.ρ

Νὰ ἀντικατασταθῶσιν αἱ στιγμαὶ διὰ τῶν καταλλήλων φωνηέντων.

12

ααγγενηνν

Διὰ τῶν στοιχείων τούτων νὰ σχηματισθῇ ἀρχαῖον γωμικόν.

13

ΓΡΙΦΟΣ

Ω! κακῶν ψ α

14

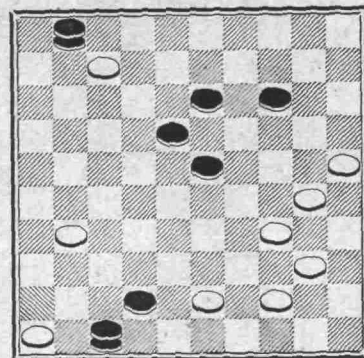
α γα βι
γε οὐ λυ
η πος δι
δεῖς ον τὸν

Νὰ τεθῶσιν αἱ διεσπαρμέναι αὐταὶ συλλαβαὶ κατὰ σειρὰν ὥστε νὰ ἀποτελεσθῇ ἀρχαῖον ῥητόν.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ 4.

Ἐστάλη παρὰ τοῦ κ. Α. Μ.

Μαῦρα

Λευκὰ

Τὰ λευκὰ παίζουν καὶ κερδίζουν.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ι. Τζ. Ὑδραν. Ἐνεγράφητε καὶ ἐστάλησαν τὰ ἐκδοθέντα φυλλάδια ἐκ τῆς πολυτελοῦς ἐκδόσεως. Δ. Α. Σ. Μιτυλήνν, οἱ 8 νέοι συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν καὶ τὰ φύλλα αὐτῶν λαμβάνετε ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ ταχυδρομικῶς, ἡ συνδρομὴ διὰ τὴν πολυτελεῖν ἐκδοσὶν εἶνε 20 φρ. ὡς ἐν τῇ ἀγγελίᾳ.

Βασιλικὴ Τυπογραφία Ν. Γ. Ἰγγλέσση